

bejdsløshedsspørgsmaal ved at give mere Arbejde, saa kan man ikke begynde med at sige: Skal vi ikke stryge disse Poster? Vi kan ikke spare paa Fremme af offentlige Arbejder og samtidig tro, at vi kan løse det brændende Arbejdsløshedsspørgsmaal. Det er en Umulighed.

Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden sagde, da han talte om det økonomiske Spørgsmaal: Jeg er ganske klar over, at vi maa laane. Jeg tror ikke, at det er muligt at løse Spørgsmaalet ad den Vej. Det forekommer mig, at vi har gjort Laan nok. Jeg er ikke blind for, at vi maaske kommer til at laane mere endnu; men den højtærede Finansminister har sagt og sagt med Rette: Jeg kan ikke skaffe flere Laan, i alt Fald ikke i Indlandet, og skal vi have dem i Udlandet, er de dyre. Jeg har nok lagt Mærke til, at der fra forskellige Sider er sagt, at paa et Møde havde en Bankmand udtalt, at nu var Nøglen drejet om i Bankernes Kasse; men saa var Trafikministeren straks optraadt og havde sagt: Nej, det kan I ikke gøre, vi har en Regering og en Rigsdag, og saadan kan I ikke behandle dem. Jeg var selv til Stede ved det vedkommende Møde, men jeg maa indrømme, at jeg ikke havde den Opfattelse, at den højtærede Trafikministers Udtalelse gjorde noget som helst Indtryk paa den vedkommende Bankmand. Han tog det ganske nonchalant, han fandt det selvfølgelig, at han og hans Kolleger sad paa Pengekassen.

For Resten har jeg slet ikke den Opfattelse, at Bankerne bugner af Penge eller vil bugne af Penge i Fremtiden. Jeg tror, at der bliver stor Efterspørgsel efter Penge i hele det pulserende Arbejde, som skal foregaa omkring i vort Folk, det, som vi alle raaber paa, og som virkelig ogsaa er den eneste Vej til at løse det brændende Spørgsmaal, hvorledes vi skal klare den økonomiske Situation. Men dertil udkræves ikke alene Arbejdsro; der skal ogsaa de fornødne Kapitaler til for at fremhjelpe Arbejdet. Det er meget let — saaledes som jeg synes, man er i Færd med — at sige, at det, der skal frelse Verden, er Arbejde, Arbejde og Arbejde. Men til at sætte Arbejde i Gang skal der Kapital. Uden den nødvendige Kapital kan vi raabe paa Arbejde saa meget, vi vil, der sker intet.

Jeg tror, at der er Grund til med stor Bekymring at se paa vor økonomiske Stilling. Man kan ikke sige, som en æret Taler sagde før: Vi har et Genforeningslaan, og det Laan kan vi i alt Fald skyde fra os og sige, at det kommer ikke Krigen

ved. Ganske vist, men det kommer vort fremtidige finansielle Budget ved, thi ogsaa det Laan skal forrentes og afdrages. Og det forekommer mig, at Fremtiden har langt større Betydning for os end dette at staa og se tilbage. Det, der vil komme til at trykke os i Fremtiden, er bl. a. den store Udgift til Renter og Afdrag, som nu kommer op paa mere, end hele vort Budget var for 25 Aar siden. Dersom nogen den Gang havde sagt, at vi om ca. 25 Aar vilde være oppe paa et Budget, der var 6 Gange saa stort, ja, mere end 6 Gange saa stort som det daværende Budget, vilde man have sagt: Nej, det kan Landet ikke bære.

Det ærede 23de Medlem for København (Gamborg), som ogsaa var inde paa det økonomiske Spørgsmaal, havde fundet en Skattekilde, og det var den danske Bonde. Det ærede Medlem havde fundet et Regnskab, hvorefter det skulde kunne bevises, at her var en Skattekilde, som der kunde presses noget mere ud af. Hvordan nu dette Regnskab skal være et Bevis for, at her er en Skattekilde, der betyder noget, det maa det ærede Medlem se at finde ud af. Jeg tror ikke, at det bliver en saa stor Skattekilde, som maaske mange antog, den Gang Loven om Levnedsmidler blev drøftet, og et æret Medlem her i Salen gjorde opmærksom paa, hvad Bagerne havde tjent.

Det er ikke første Gang, man har henvendt sig til den danske Bonde. Fra gammel Tid hedder det:

Naar Tider vorde onde,

Kald, Konge, paa din Bonde!

Jeg nærer ikke Tvivl om, at der i den Tid, vi gaar i Møde vil blive stillet Krav til den danske Bonde, og lige saa sikker er jeg paa, at den danske Bonde vil være sig sin Opgave bevidst. Det har i alle disse Aar aldrig med nogen som helst Ret kunnet behrejdes den danske Bonde, at han er gaaet udenom de Byrder, som er lagte paa ham. Man kan rive en enkelt Udtalelse af den ene eller den anden ud af Sammenhængen og sige: Her var noget, som kunde kritiseres. Men aldrig har dette kunnet sættes som et Motto paa den danske Bondes Arbejde og hans Villighed til at bære de Byrder, som var nødvendige. Jeg er heller ikke i Tvivl om, at ligesom der her tidligere har været en Udvej, man har maattet ty til, vil man ogsaa ty til den i den Tid, der kommer.

Jeg tror ogsaa, det er den eneste Maade, hvorpaa de økonomiske Vanskeligheder kan overvindes. Og jeg er ogsaa overbevist om, at den danske Bonde skal gøre, hvad han